

33. neděle v mezidobí rok C – sv. Martina a Posvěcení našeho kostela(2025)

1. čtení – Mal 3,19-20a

Vzejde vám slunce spravedlnosti.

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti! Den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větev! Vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křidlech uzdravení.

Mezizpěv – Žl 98,5-6.7-8.9

Přišel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.

Hrejte Hospodinu na citeru,
na citeru a s doprovodem zpěvu,
za hlaholu trub a rohů,
jásejte před králem Hospodinem!

Zahuč, moře, a vše, co je naplňuje,
svět i všichni, kdo jej obývají.
Řeky, tleskejte rukama,
hory, spolu zajásejte! Před Hospodinem, že přišel,
že přišel, aby spravoval zemi, -

aby spravoval svět ve spravedlnosti
a národy podle práva.

2. čtení – 2 Sol 3,7-12

Kdo nechce pracovat, at' nejí.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Víte sami, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z nás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám sebe samy za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano,

už tehdy, když jsme byli u vás, přikazovali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není. Takovým (lidem) důrazně přikazujeme (mocí, kterou máme) od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Zpěv před evangeliem – Srv. Jan 4,24

Aleluja. Otec hledá ty, kdo ho opravdově ctí; kdo ho uctívají v duchu a v pravdě. Aleluja.

Evangelium – Jan 4,19-24

Opravdoví ctitele budou Otce uctívat v duchu a v pravdě.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Samařská žena řekla Ježíšovi: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: 'Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.'“

Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudeste uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze židů. Ale nasává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví Boží ctitele budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“

Homolie

Bratři a sestry,

slavíme dnešní den Posvícení našeho kostela. Je to chvíle, kdy děkujeme Bohu za tento konkrétní dům, ve kterém se scházíme, modlíme a v němž se rodí a zraje naše víra. Připomínáme si okamžik, kdy byl tento chrám předán Bohu a zasvěcen jako místo modlitby, slavení eucharistie a setkání člověka s Božím tajemstvím.

A právě do této radosti o *místo* přichází dnešní evangelium, které jako by nás vedlo ještě dál. Ježíš říká Samaritánce u studny:

„Přichází hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví ctitelé budou uctívat Otce v Duchu a pravdě.“ (srov. Jan 4,23)

Tato slova nám připomínají důležitou rovnováhu. Chrám je Boží dům – důstojný, krásný, posvěcený. A přesto Ježíš ukazuje, že nejdůležitějším prostorem Božího působení není jen stavba z kamene, ale srdce člověka otevřené Duchu. Místo, kde se Bůh chce setkat s člověkem, je tam, kde se rodí pravda, úcta a láska.

Kostel tedy není cílem; je to *přístav*. Místo, kde se naše srdce učí tomu, co znamená uctívat Boha pravdivě. Chrám nám pomáhá, aby se naše každodennost mohla stát bohoslužbou, aby Bůh přebýval nejen zde, ale i v našich domovech, v práci, ve vztažích, v rozhodnutích.

V této souvislosti je nám krásným příkladem svatý Martin, biskup. Když slyšíme jméno sv. Martina, vybaví se nám jeho čin, kdy se rozdělil o svůj plášt' s chudým. Byl to prostý, ale opravdový čin – *uctívání Boha v Duchu a pravdě*. Jeho katedrála nebyla jen z kamene; byla to katedrála milosrdenství, která stála v jeho srdci.

Jako biskup nespoutával víru do pouhé vnější slavnosti. Snažil se, aby křesťané žili evangelium v konkrétní lásce, a jeho srdce bylo chrámem, v němž Bůh přebýval skrze skutky dobroty, pokory a služby.

Svatý Martin nám připomíná: krásný kostel má smysl tehdy, když se krásnější stává i naše srdce. A posvícení nám připomíná právě toto – že dům z kamene ukazuje k domu z masa a kostí, k tomu, že my sami jsme Božím chrámem, jak říká apoštol Pavel.

A co z toho plyne pro nás?

1. Děkujme za chrám, který máme.

Je to místo milosti, kde jsme byli pokřtěni, kde slavíme eucharistii, kde čerpáme sílu.

2. Prosme, aby se náš kostel stal školou pravdivé modlitby.

Aby nás učil, jak Bohu naslouchat, nejen naší vlastní představě.

3. At' nás se inspiruje sv. Martin.

On ukazuje, že skutečné posvěcení začíná u otevřeného srdce pro druhé.

Každý čin lásky, každé odpuštění, každé zastání se slabého je tou nejkrásnější bohoslužbou.

Bratři a sestry, at' dnešní posvícení obnoví nejen tento posvěcený dům, ale i nás samotné. At' jsme lidmi, kteří Boha uctívají „v Duchu a pravdě“, at' se náš život stane živým chrámem Boží přítomnosti. Amen.